

Van egy történetem Benkó Sándorról, a dixi királyról

(Minden általam figyelt média vezető helyen, közvetlen a migránsok után közölte a lesújtó hírt, 75 éves korában váratlanul elhunyt dr. Benkó Sándor okl. vill. mérnök a róla elnevezett zenekar alapító vezetője.)

Prológus: Benkó Sándor a BME Villamosmérnöki Karán valamelyik erősáramú tanszék (*intézet*) oktatója volt, és nálunk a híradástechnikán tanított erősáramú ismereteket. Kivétel nélkül mindenki szerette. Sokszor hiányzott, de amikor Ő tartotta a saját óráit történeteivel le tudta kötni az ott lévő hallgatókat. (*Hogy hányat? Nem ismert, mivel katalógus soha nem volt!*) A tárgy felüdülést jelentett, az adott félév többi témájához viszonyítva. Vizsgái is meglehetősen „pazarul” zajlottak: Én nem emlékszem, hogy valaki is megbukott volna. Mindezek közben mindenkinek megtanította, amit egy híradástechnika szakosnak erősáramból tudni illett.

Emellett, kiválóan zenélt! Barátságos hangulatot tudott teremteni minden óráján, és minden kocertjén. Roppant empatikus személyiség volt.

Benkó Sándor közéleti tevékenysége

A beavatottakon kívül kevesen sejtették, hogy a „Tanár Úr” volt a Villamosmérnöki Kar szakszervezeti titkára is. *(Én is csak onnan tudtam meg, hogy a szobatársam lett a helyettese.)* A pártállami időkben eléggé „lájtos” volt a szakszervezeti munka. Üdülés? Oké! Segélyezés? Oké! Tagdíj? Oké! De érdekegyeztetés, béralku, sztrájk...? Na, ne! Mi nem a rothadó, „a szakadék szélén toporgó kapitalizmus nyomában lihegtünk!” „Eltársak! Mi már annál legalább egy lépéssel előre jutottunk már.” Tipikusan jó licitje volt a mindenkori pártvezetésnek a kari főszakszervezeti posztra Benkó Sándor, empatikus kolléga. A tagság minden alkalommal meg is választotta Őt.

Így teltek, múltak a hetek, hónapok, évek, míg nem egy szép napon megérkezett
az állóvizet felkavaró levél:

„Tisztelt Benkó elvtárs!

Kérem, hogy folyó hó x.-én, y órára fáradjon be az irodámba. *(cím)*

Szeretném személyesen is megismerni Önt, akiről már annyi jót hallottam.

Szívélyes elvtársi üdvözlettel:

Budapest, *dátum*

Kádár János

az MSZMP első titkára”

Főhősünkben, a levelet többször is elolvastán, „**megállt az ütő**”. „Meg akar velem, (a Villamosmérnöki kar egyszerű szakszervezeti vezetőjével, népünk köztiszteletben álló, nagy vezére, a Magyar Szocialista Munkáspárt első titkára) személyesen ismerkedni?” A végén meg „szívélyes üdvözlettel?” Percek kellettek, míg végre levegőt tudott venni. Ki beszélhetett Kádár elvtársnak róla? Az óráira miért járna? A koncertjén meg soha nem látta, közismerten nem csápolós figura. Épeszü gondolata nem lévén, azonnal felhívta helyettesét, szobatársamat. A vele egyidős, mindenkiben csak a jót meglátó kollégám azonnal javasolta a vezetőség összehívását, mely napokon belül meg is történt.

Nem emlékszem pontosan, hogy akkor már a gorbacsovi szelek fújtak, vagy még csak a „legvidámabb barakk hurrá-optimizmusa pislákol”? a lényeg a bizalmik gyorsan szétrepítették a hírt. Lángoltak a helyi telefonvonalak. Tanszéki szinten indult el az ötletelés, melyet aztán a szakszervezeti vezérkar összesített. Mit is mondjon, Benkó Sándor villamoskari szakszervezeti vezető Kádár elvtársnak, ha 10 percet, ha fél órát, ha 1 órát beszélhet? Több verzió is készült. Mindenki lázban égett. Mégis csak a legnagyobb egyetem, legnagyobb kara. A villamos energetika, az elektronika, a számítástechnika

fellegvára. Most kezdődik a ... beruházás, bővítés, béremelés. Erkölcsi elismerések, kitüntetések, előléptetések, ... dőzsi-habzsi. Kánaán! Ezt az alkalmat ki kell használnia a karnak! Sanyi, Te leszel a mi szavunk! Rajtad a kollégák szeme!

És eljött a várva-várt Nagy Nap

Főhősünk elment. Kádár elvtárs fogadta, majd eltűnt. Nem jött be az egyetemre. A telefont sem vette fel. (*Mobil még nem volt.*) Napok teltek el. Az Isten adta nép várakozása lassan alább hagyott. A bizalmik, valamikor, valahol, valamilyen titkos tanácskozáson eligazításban részesültek, mely végeztével ők is kerülni próbálták a tagságot. A folyosón: „Rohanok, most éppen nem érek rá!” „Majd hívlak holnap!” „Egy mondatban ez nem mesélhető el!” kifogásokkal menekültek a bennfentesek.

Mi is történt a találkozón

Minden mondatot úgy kellett kirimánkodni a kari szakszervezetisekből. „Igen. Kádár elvtárs fogadta Sanyit.” „Igen. A hangulat kedélyes volt.” „Pontosan nem tudom mennyi ideig tartott a találkozó.” „Hogy kávéval megkínálták-e? Azt nem tudom!” „Sakkozni? Nem, nem sakkoztak.”

„De miért hívatta Kádár elvtárs Benkó Sándor villamos kari szakszervezeti vezetőt?” – kérdeztem én is, a nép egyszerű fia. Többször, többektől. A végső, az őszinte válasz első mondata megdöbbenő, majd lesújtó, néhány másodperce múlva mosolyt fakasztó volt:

„Kádár elvtárs, Benkó Sándort a dixi királyt, a klarinét művészt hívatta meg!”

Magamban dramatizálván az eseményt:

„Jó napot kívánok Benkó elvtárs! Szeretnék magának gratulálni! Had szorítom meg a kezét. Képzelve, összetalálkoztam az Amerikai Egyesült Államok elnökével, és Ő azzal fogadott, hogy csak egy magyart ismert személyesen, az pedig maga Benkó elvtárs. Maga zenéjével elkápráztatta az Amerikai Egyesült Államok elnökét. Ezzel közelebb hozta népünket a világ második legnagyobb országának első emberéhez. Sokban segítette, hogy enyhüljön a két egymásnak feszülő tábor között a feszültség. Tanúbizonyosságát tette, hogy nem csak az amerikai színes bőrű elvtársak, de a magyar nép egyszerű fiai között is vannak nagyszerű művészek, és ez nagyszerű!

Az egész szocializmust építő magyar nép nevében had szorítsam meg még egyszer a kezét! Csak így tovább! Büszkéek vagyunk magára. Viszont látásra Benkó elvtárs!”

Epilógus: Én is büszke vagyok volt kollégámra, Benkó Sándorra, mert a „nagy kaland” nem törte meg sem zenészi, sem egyetemi pályafutását. Ő mindezek után is ugyanolyan zseniális volt a pódiumon és a katedrán is.

Most pedig a jó Isten nyugosztalja!

Budapest, 2015. december 16. *(B. S. halála másnapján)*

dHLF